

Els testimonis de la història de Quart

La història l'anem a buscar entre les pàgines dels llibres polsosos de les biblioteques. I, fins i tot, alguns documentals televisius ens transporten a segles llunyans per transmetre'ns les vivències d'aleshores. Però hi ha una història que encara no està escrita ni enregistrada: la dels nostres avis.

Els més veterans del nostre municipi ara dediquen el seu temps a estimar l'hort que els queda rere la casa, a passejar pels seus carrers o bé a guardar els néts que la vida els ha regalat. Però dins la seva memòria, els armaris de l'experiència amb prou feines poden cloure les seves portes. I gràcies a la seva bona voluntat, hem pogut accedir al seu contingut per poder materialitzar-lo i convertir-lo, una vegada més, en història; la nostra història.

En aquest extens reportatge d'investigació, els avis dels nostre poble ens expliquen algunes de les seves experiències:

ÀNGEL SERRA (antic carboner, Quart)

"Si fèiem campanyes petites de carbó, anàvem sols a treballar al bosc. I ens hi estàvem uns tres o quatre dies, fins que havíem de tornar a casa per anar a buscar més tiberi. Dormíem en unes barraques que ens fèiem nosaltres mateixos amb socs; tenien una cuina, un dormitori i una xemeneia, i els dies que plovia havíem de fer-la amb uns puntals que aguantessin la biga i els troncs més primers. Però, de fet, si feia un xàfec gaire fort no podíem estar gaire a aixopluc perquè si no es controlava la pila de carbó, quan haguessis sortit, hauria quedat tot cremat. En aquesta feina no es podia tenir son: sempre s'havia de controlar el carbó perquè hi havia el perill de, si te'n descuidaves, trobar-ho tot cendra."

MARIA VILA (cosidora, Quart)

"Quan jo era petita i també de més gran, havíem d'anar a rentar la roba al riu. Llavors, pel Celré, passava aigua sempre, estiu i hivern. Carregàvem la roba en un carretó i la portàvem fins al riu, i allí, amb un rentador, agenollades en una pedra grossa i al costat de l'aigua, fregàvem la roba. Per esbandir-la, només calia mullar-la, i li donàvem una mica de blau perquè quedés blanquíssima. No calia ni fer servir lleixiu perquè l'aigua era netíssima."

MERCÈ I MARCEL·LINO DE CAN SERRA (pagesos i venedors al mercat, Quart)

"Llavors les festes religioses se celebraven molt. Per exemple, els batejos. En aquesta celebració, després d'haver anat a presentar el recent nascut a l'església, que tot just tenia uns cinc dies de vida, es tornava a la casa i els nens de poble s'hi reunien a davant. Llavors, els padrins sortien al balcó i tiraven confits, cèntims... i tothom mirava d'agafar tot el que podien: uns paraven les mans, els altres venien amb paraigües girats..."

MONTSERRAT BONMATÍ (mestressa de casa, Quart)

"A Quart hi havia dues escoles: una pels nens i una altra per les nenes. La dels nens era a la plaça de la Vila, i la nostra va començar essent allà on ara hi ha Can Frigola, però després la van traslladar on ara hi ha la guarderia. Totes les nenes anàvem a la mateixa classe, amb la senyoreta Dolors. Però recordo que les més granS que jo havien tingut a la senyoreta Isabel, la filla del senyor Moreno. Ens ensenyaven a sumar, restar, el mapa i, a les tardes, a cosir o a fer punta. Les que en sabien més, que solien ser les més grans, anaven a les files de davant de la classe."

NARCÍS I CONXITA VIDAL (La Creueta)

"Quan arribava la Setmana Santa, es feia el salpàs: el capellà de la parròquia de Palol anava per les cases, acompanyat d'escolanets, per beneir-les amb sal. La sal, de fet, es considerava un producte pur perquè era el que, al cap i a la fi, anava a l'olla. Doncs amb aigua,